قصیدہ تہنیّہ بزبان فارسی

مع مادہ ہائے تاریخ

ہر دو سنہ بکرمی و عیسوی

معروضہ

دعاگوئے دولتِ ابد قرین سید محمد محسن

متخلّص بہ متین

قصیدہ بہاریہ

مع مادۂ تاریخ ہر دو سنین ہجری

عیسوی و تہنیت قدوم میمنت لزوم حضور

عاطفت ظہور شہنشاہ زادہ والا گوہر حضرت ہز رائل

ہائنس پرنس البرٹ وکٹر زاد شوکتہ بحضور پر نور

ہز ہائنس فرزند خاص دولت انگلشیہ منصور زمان

امیر الامرا مہاراجہ دھراج راجیشر مہاراجا

راجگان راجندر سنگھ صاحب مہندر

بہادر دام حشمتہ

هو المستعان
صبحدم آمد بگلشن چون نسیم دلکشا
نوجوانان چمن گفتند یک یک مرحبا
از پئے خدمت بپا استادہ سرو خوش ادا
کرد شمشاد از نیاز آداب تعظیم ادا

سبزۂ نو رستہ سر برداشت از بالینِ آب

خاست از جائے خود و زد بوسہ اش بر دست و پا

بوئے خوش آوردہ نسیمش برائے پیشکش

نسترن کردہ شمیمش نذر با صد التجا

زر بکف آمد ز گل بہرِ نثارِ او بہار

گوہر افشان شد ببالایش سحاب از قطرہ ہا

غنچہ را گشتہ تبسم زیرِ لب از خرمی

غمزہ زن گردید چشمِ نرگسِ شیرین ادا

شانہ زد سنبل بگیسو، لالہ گلگونہ برو

گل بجسمِ نازنین آراستہ رنگین قبا

قطعہ

بسکہ یُمنِ مقدمِ آن بادِ عیسیٰ دم نمود
برگ و بار و شاخ و گلبن را حیاتِ نو عطا

سوسنِ شیوہ بیان با دہ زبان وصفش سرود
در ثنا و مدحِ او صد برگ دفتر کرد وا

زمزمہ سر کرد قمری زد چکاوک بانگِ شوق
نغمۂ دلکش کشیدہ عندلیبِ خوش نوا

شد ترنم زن کہ ہان دریاب ہنگامِ نشاط
شادمان شو ہین کہ از کف چنین ایام را

گرم کن هنگامهٔ شادی و بنواز ارغنون

کوک کن سازِ طرب را سازدهِ آهنگ ہا

باعثِ این شادمانیها اگر پرسی ز من

تا شود برہانِ ملّی بر ثبوتِ مدّعا

گوش دار و پنبهٔ غفلت برآر از گوشِ ہوش

آمده است بیخبر این جان فزا مژده بما

یعنی انجم از مسرّت انجمن آراستند

زهره گردیده است رقّاصه و مه بربط سرا

شد عطارد نَے نواز و دائره زن آفتاب

اهتمامش میکند برجیسِ فرخنده لقا

ہاتفی مامور گردیدہ ز سوئے قدسیان

تا بزودی افگند آوازہ در ارض و سما

کز برائے خاص و عام است این نوید خرمی

شد شہنشہ زادہ مہمان والی پٹیالہ را

آنکہ باشد بکرمی سال قدوم عالیش

عُلا

آمد ذیشان شہنشہ زادۂ با مجد و

سنہ ۱۹۴۶ ب

ہم بود سال مسیحی کرم فرمائیش

فہا

از پرنس البرٹ وکٹر مقدم الطا

سنہ ۱۸۹۰ع

آنکہ ہست آیندہ شاہنشاہ راپور یمین

وارث تاج و نگین و والی تخت و لوا

اعنی آئین ولیعہدِ پرنس آف ویلز آنکہ

آمدہ البرٹ اڈورڈ اسمِ سامیش از سما

آنکہ میباشد شہنشاہِ زمان از تخت و دل

قرۃ العینِ جنابِ امپریس آف انڈیا

آنجنابے کو بود ہندوستان را قیصرہ

تختگاہش لنڈن و نامش کوئن وکٹوریا

آنکہ از عدل و سخا و رحمت و لطف و کرم

رشکِ ہر اقلیمِ عالم ساخت این اقلیم را

مژدہ اے پٹیالہ کز الطافِ خاصِ حضرتش

والیِ فرمانروایت یافتہ اعزاز را

واسطے ذکر مطلع ثانی ہیچ حاضر ش
بکنم آغاز اینک از سر صدق و صفا

مطلع ثانی

ایکہ ذات زینت دوران بفضل کبریا
مسند و تخت شہی حقا کہ می زیبد ترا

خسرو عالی جنابی و شہ والا نصاب
غیرت کسرے بعدل و رشک حاتم از سخا

رستمی ہنگام رزم و کیقبادی وقت بزم
ہستی اے دارا حشم اسکندر گیتی کشا

برنیاید تا ابد از موجه اش هرگز برون

گر کند در بحرِ علمت خود ارسطو هم شنا

ایکه روئے انورت رشکِ مه و مهرِ منیر

سایهٔ چترِ همایون روکشِ ظلِ هما

صورتِ جان در بدن محسوس باید بے گمان

گر کند اعمیِ فطری گردِ راهت توتیا

گرگ از قهرت نه تنها گله بانی پیشه کرد

شیر هم در عهدِ مهرت پرورد بزغاله را

بید لابزا مُژده کز نسیم سیاستهائے تو

غمزه را زنجیر در پا کرد زلفِ دلربا

هیبت در لشکرِ اعدا تزلزل افگند

از رهِ بازیچہ گر مرکب جہانی در وغا

پیش چشمت رازِ پنہان چون نباشد آشکار

شد ضمیرِ انورت آئینۂ گیتی نما

نیست در عہدِ تو کس را احتیاجِ سیم و زر

زانکہ خاکِ زیرِ پایت بہتر است از کیمیا

قطعہ

گر بقصدِ لشکرِ دشمن گہے آری رحیل

ور بعزمِ ملکِ اعدا گاہ برداری لوا

دولت و اقبال باشد همرکابِ عسکرت

جاه و فر از پیشت آید فتح و نصرت از قفا

روکشِ صد آفتابی غیرتِ صد ماهتاب
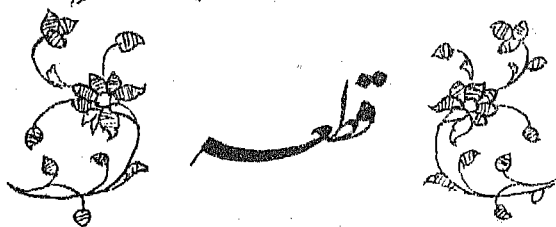
نورِ سیمای تو بر دعویِ من آمد گوا

بر علوِ قدرِ تو می نازم ای فیجاه شاه

بهرِ تسلیمت فلک خم گشته از پشتِ دوتا

با کمالِ فخر طوفِ بارگاهت می‌کند

دائما شمس و قمر روز و شب و صبح و مسا

بس تعیّن بگذر از این بادیه‌ها هوشدا

توسنِ طبعِ تو بیتا زد به میدانِ سما

باعثِ تصدیعِ ممدوحست تطویلِ سخن
حرفِ این مدح و ثنا را مختصر کن بر دعا

قطعہ مقطع
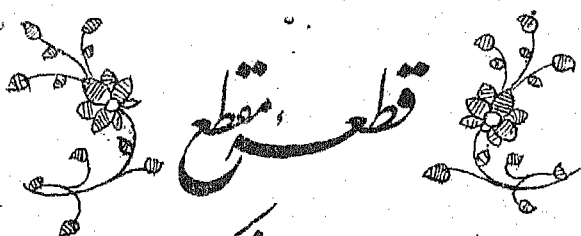
تا بود سطحِ زمین و بر زمین سقفِ فلک
بر فلک خورشید و تا خورشید را باشد ضیا
از ضیائے او بود تا هفت کشور بهره ور
تا بود در هفت کشور کشورِ پنجاب ما
راج اندر سنگهه در پنجاب بادا دی هنر
بر تمامی راجگان اسپے پادشاهان بادشا

بادِ مسعود و همایونش بصد جاه و حشم

مقدمِ لطفِ شہنشہ زادۂ فرخ لقا

قوتِ بازوئے والائش کنور بیر سنگھ

تا قیامِ ماه و روز و شب بمانند طها

این مه و مهرِ ریاست بر سپهرِ عز و شان

همچنان باشند تابان و درخشان دائما

آمین ثم آمین یا ربّ العالمین

معروضہ دعاگوئے قدیم دولتِ ابد قرین سید محمد محسن متخلص بہ متین

المعروض ۷- فروری ۱۸۹۰ء

مطابق ۲۷- ماگھ سمبت ۱۹۴۶ بکرمی